

Pompen buiten het kader

'Hele Dagen in de Bomen'
Theater Malpertuis
Nog op tournee door
Vlaanderen tot en met
23 februari 2017

"Moeders zijn altijd trots op hun kinderen, ook als ze niet met hen praten." De these van het personage dat Tania Van der Sanden in *Hele Dagen in de Bomen* speelt, is duidelijk: een moederhand is er voor het leven. Zoonlief (rol voor David Cantens) denkt daar anders over: hij verkiest een leven als prostitué in een achterbuurt van Parijs boven een baantje in het bedrijf van zijn moeder. Vrijheid heeft een prijs. Piet Arfeuille brengt met dit verhaal

een theaterbewerking van de gelijknamige roman van Marguerite Duras en toont op een haast schrijnende manier wat Duras ooit zei: dat mensen planeten zijn die elk hun eigen baan volgen.

Voor de inscenering ging Arfeuille in zee met fotografe Charlotte Bouckaert, en wellicht daarom lijkt *Hele Dagen in de Bomen* de eerste 20 minuten op een bewegende foto-expositie, waarin met behulp van halve toneelgordijnen nu eens de benen van zoon Jaques zijn gekadreed, dan weer de rug van zijn blonde vriendin (Karlijn Sileghem) of de voeten van zijn moeder. De dialogen zijn er al, maar gezichten zie je niet. Ge-

MALPERTUIS

■ 'Hele Dagen in de Bomen' onderzoekt de moeilijke relatie tussen een moeder en haar verveemde zoon.

weldige vondst die meteen nieuwsgierig maakt. Vanaf het moment dat Cantens zich al pompend buiten zijn kader beweegt, wordt *Hele Dagen in de Bomen* weer gewoon theater. Hoewel, *gewoon*. Met de acteerkunsten van Tania Van der Sanden, die ondanks

de lagen verdriet waarmee haar personage is opgebouwd, een amusante moederkloek is met een voorliefde voor choucroute, is *gewoon* niet het juiste woord. We zien een moeder en een zoon met een kloof tussen hen in, en een verloren wees als schoondochter die die

in de verste verte niet lijkt te kunnen dichten. Mooie beelden, knappe (zij het korte) dialogen en op zijn minst één schitterende oneliner ("Armoe-de kan je nog enigszins proberen te verbergen, maar rijkdom ..."), alleen jammer dat het stuk het ook grotendeels van zijn traagheid moet hebben. De Parijse bijverdiens-ten van lichte zeden kon op een efficiëntere manier getoond worden. Eén beeld - van de naaldhakken, van de hoerenloper die met een bankbiljet wuift of van het leeggeten champagneglas - had kunnen volstaan en had ellenlange, trage scènes overbodig kunnen maken. Een foto dus. Want buiten beeld pompen kan soms afbreuk doen aan de schoonheid van de suggestie. (Magali Degrande)